

ALEKSZANDR ROMANOV

KŐERDŐ

Betonfák közt járok, ám ma
minden zajuk elcsitul.
Bagolyszemű jelzőlámpa
néz rám moccanatlanul.
Meggörren a kőben egy ág,
szélnek ablak integet.
Jelzőlámpák hunyorgatják
sárgafényű szemüket.

Hej, ti mesebeli baglyok,
mi jár nektek, mily kamat,
hogyha készségesek vagytok,
megmutatni utamat.
Rügyekből a zöld kidöbben,
sóhajtának messzi fák.
Mesebeli kő-erdőben
hol nyílik a tűz-virág?

MIHAIL SLAJEV

KAMASZKOR

Kerítések fölött ragyogva
búcsúznak sugaras éveink.
És a berkenye sűrű bokra
alól ránk üresség tekint.
Kék szélben nem leng kéken kendő,
nem várnak iskolás álmaid.
Nem rejti már a nyárfaerdő
kamillák sárga lázait.

Minden virágot összetörtünk
és féltreöltük,
aki félt...
Minden szerelmet kineveltünk,
és mindig másokat szerettünk,
s megkérdezni sosem siettünk
magunktól, hogy miért,
miért?

GALINA SPAK

FALU AZ ALKONYATBAN

Ez a falu, e kunyhónyi világok.
Földhöz tapadnak magzat-súlyosan,
ez a falu, ahol most este van,
s akár a föld, oly egyszerű
és áldott.

Kútgépek bólognak, fonott
kerítések hajolnak össze,
s kihúny a fény, hogy el ne ijessze
a riadt-szárnyú csillagot.
Csak úgy vaktában
kopogok
egy háznak ajtaján,
s úgy ágyaznak mégis

a vörös sarokban
mint az anyám:
otthon vagyok, otthon vagyok.
Homály zörren
ablakszemeknek,
a tetőn fönt
antennaág...
Látom, mint nyomod a világ
kezébe utolsó kenyerednek
felét, hej, szívem sorsosa.
Mosdok vizedben, törülközőm a rozsba
jövök hozzád, jövök már szomjuhozva
fények s lelkek fővárosa!

ALEKSZANDR PLITCSENKO

MODERN TRAGÉDIA

A magrobbantás epicentruma
korunknak vad Colosseuna:
halak vakulnak,
halak kimulnak,
leválik a halak uszonya.

Ahogy szárazon lepereg
szírom, ha meghal az ibolya,
úgy hullanak a pikkelyek.

Az esztelen és győztes isteneknek
bíróságához
mindentudó
halálú, merev cápák közelednek,
céljuk kutatva mint két torpedó.

VERESS MIKLÓS fordításai